

KWAM EEN VROUW BIJ DE SLIJTERIJ

BONNIE ST. CLAIRE

“KWAM EEN VROUW BIJ DE SLIJTERIJ”

Graag neem ik jullie mee in mijn leven vol ups en
downs, een leven vol voor- en tegenspoed, maar
vooral een leven vol respect voor anderen

INHOUDSOPGAVE

VOORWOORD		9
HOOFDSTUK 1	1949 – 1965	11
<i>MIJN JEUGD: WE WAREN EEN SCHOOLVOORBEELD VAN EEN HAPPY FAMILY</i>		
HOOFDSTUK 2	1965	18
<i>MIJN EERSTE STAPPEN IN DE MUZIEK... OP 16-JARIGE LEEFTIJD IN EEN MEIDENGROEP</i>		
HOOFDSTUK 3	1966	25
<i>PETER KOELEWIJN GAF EEN KLAP OP TAFEL EN ZEI: “BONNIE, WIJ GAAN EEN PLAAT OPNEMEN!”</i>		
HOOFDSTUK 4	1967	29
<i>MARTIN WAS MIJN EERSTE GROTE LIEFDE... WE WAREN TOT OP HET BOT VERLIEFD!</i>		
HOOFDSTUK 5	1970	41
<i>ALLEEN IN JAPAN... EEN LAND MET RUIM 100 MILJOEN MENSEN</i>		
HOOFDSTUK 6	1971	54
<i>MARTIN EN IK NAMEN HUILEND AFSCHIED VAN ELKAAR... DE BREUK WAS DEFINITIEF!</i>		
HOOFDSTUK 7	1972	59
<i>ALBERT VERTELDE ZIJN VROUW DAT HIJ MET MIJ MEEGING... IK VOND HET HARTVERSCHEUREND!</i>		

HOOFDSTUK 8	1972 - 1975	62
<i>IK VOELDE MIJ HEERLIJK ZWANGER, MAAR IK BEGON OOK TE PIEKEREN...</i>		
HOOFDSTUK 9	1978	73
<i>ALBERT EN IK GINGEN TROUWEN... EN IK WERD VOOR DE TWEDE KEER ZWANGER!</i>		
HOOFDSTUK 10	1983	85
<i>IK BARSTTE IN HUILEN UIT... "IK WIL NOOIT MEER OPTREDEN!"</i>		
HOOFDSTUK 11	1984	97
<i>SAMENWERKING MET JOSE, WE NAMEN EEN PRACHTIG ALBUM OP MET ABBA NUMMERS</i>		
HOOFDSTUK 12	1985	104
<i>'NICO HAAK IS OVERLEDEN!' IK WAS COMPLEET IN SHOCK...</i>		
HOOFDSTUK 13	1991	109
<i>"JIJ WILDE TOCH SCHEIDEN," ZEI ALBERT. HET KLONK ALSOF WE EEN VERKEERD BANKSTEL HADDEN GEKOCHT...</i>		
HOOFDSTUK 14	1991	115
<i>PLOTSELING HOORDE IK SCHOTEN EN ZAT EEN KWARTIER VERSTIJFD VAN SCHRIK OP DE BANK...</i>		
HOOFDSTUK 15	1992 - 1995	123
<i>IK KREEG EEN EPILEPTISCHE AANVAL, DE DOKTER ADVISEERDE MIJ ONMIDDELLIJK TE STOPPEN MET DRINKEN...</i>		

HOOFDSTUK 16 **1996** **136**

*JACK LAG SAMEN MET DIE ANDERE VROUW POEDELNAAKT OP ONS
BED ZIJN ROES UIT TE SLAPEN...*

HOOFDSTUK 17 **1997** **144**

*HUMMIE VAN DER TONNEKREEK WILDE PUBLIEKELIJK EXCUUS
MAKEN DOOR EEN FLES PISANG AMBON OVER HAAR WITTE
MANTELPAKJE TE GIETEN*

HOOFDSTUK 18 **2001** **154**

*TERWIJL IK OP ZIJN DOCHTERTJE PASTE, GING JACK ACHTER MIJN
RUG OM OP VAKANTIE MET ZIJN MINNARES...*

HOOFDSTUK 19 **2004** **165**

*DE VOORSPELLING VAN HET WEEKBLAD KLOPTE:
BONNIE ST. CLAIRE GAAT TROUWEN!*

HOOFDSTUK 20 **2007** **175**

*"BENNY NEYMAN IS ERNSTIG ZIEK!"
IK BLEEF HUILEN EN KON NIET MEER OPTREDEN...*

HOOFDSTUK 21 **2008** **180**

*ANNE-JAN KEEK MIJ AAN EN ZEI GESCHOKT DAT MIJN OGEN
HELEMAAL GEEL WAREN...*

HOOFDSTUK 22 **2009** **184**

*DE VOLGENDE DAG STOND ER MET EEN VETTE KOP IN DE KRANT
DAT IK NIET MEER WILDE LEVEN...*

HOOFDSTUK 23	2015-2021	195
<i>EPILOOG</i>		
<i>“DE OVERWINNING VAN MIJN ALCOHOLVERSLAVING”</i>		
SLOTWOORD		204

HOOFDSTUK 1 1949 – 1965

MIJN JEUGD: WE WAREN EEN SCHOOLVOORBEELD VAN EEN HAPPY FAMILY

Ik ben geboren op Rozenburg (één van de Zuid-Hollandse eilanden) op 18 november 1949 en ben een echt schipperskind. Mijn ouders, Tjaart en Alie Swart, gaven me de namen Bonje Cornelia en als roepnaam Bonnie. Ik ben de tweede uit een rij van in totaal vijf kinderen. Mijn ouders waren toentertijd schippers, ik ben letterlijk geboren op de binnenvaart. Ik kon als baby echter niet aan boord blijven, daarom besloten mijn ouders mij tijdelijk bij een speciaal internaat voor schipperskinderen in Amsterdam onder te brengen. Daar werd ik liefdevol opgevangen door de zusters. Mijn oudste zus, Fenny, bleef bij mijn ouders op het schip.

Uiteindelijk liggen mijn roots dus in Amsterdam, en zo heeft het ook altijd gevoeld. Tot op de dag van vandaag is het *mijn Amsterdam* en vooral *mijn Mokum*. Ik heb mijn hart voor altijd verpand aan deze mooie stad, waar ik nog altijd graag kom. Amsterdam voelt voor mij - na ruim 70 jaar - nog steeds als thuishomen. Ik ben op het internaat gebleven totdat mijn ouders een punt zetten achter de binnenvaart en zich definitief vestigden in Amsterdam. Ze vonden een woning in de Van Hogendorpstraat, op steenworp afstand van het Westerpark en de Jordaan en daar ben ik uiteindelijk opgegroeid. Mijn moeder was toen inmiddels zwanger van mijn broer Willem. Deze zwangerschap heeft uiteindelijk voor hen ook de doorslag gegeven om het schippersleven vaarwel te zeggen en te kiezen voor een wat stabielere bestaan aan de wal. En zo belandden we met de hele familie op een bovenwoning in de hoofdstad.

Een van mijn allereerste jeugdherinneringen, die nog op mijn netvlies staat gebrand, is dat ik samen met mijn ouders en zus Fenny een wandeling maakte en we langs een platenzaak liepen. Ik stond abrupt stil toen ik muziek hoorde en ging spontaan met mijn handjes omhoog staan dansen van plezier. Mensen kwamen om ons heen staan. Mijn moeder zei me jaren later eens dat zij verbaasd was dat ik dat nog wist omdat ik nog zo klein was. Ze zei niet geheel zonder trots: "Je trok toen al volle zalen!"

Muziek was én is nog steeds het belangrijkste in mijn leven. Ons hele gezin was overigens dol op muziek. Mijn moeder speelde accordeon en orgel, mijn vader mondharmonica. Ook mijn zus speelde aardig accordeon en zij had als klein meisje al een prachtige hoge stem. Op mijn veertiende mocht ik op gitaarles en waren mijn zus en ik heel serieus met de accordeon en gitaar op ons slaapkamertje bezig met het instuderen van de hits die er toen waren. Onze stemmen kleurden zo goed bij elkaar, zij de hoge eerste stem en ik meestal de lage tweede stem. Mijn moeder was altijd heel erg geïnteresseerd in wat wij deden en als ze even tijd had kwam ze erbij zitten. Ons gezin was toen inmiddels helemaal compleet met vijf opgroeiende kinderen. We hadden allemaal natuurlijk aandacht nodig en ik heb het altijd knap gevonden van mijn moeder dat zij nooit haar interesse in ons verloor - ze wist haar aandacht altijd goed te verdelen tussen ons vijven. Daarnaast moedigde zij ons altijd aan om ergens voor te gaan. En in mijn geval was dat natuurlijk de muziek.

Een prachtige tijd was dit, waar ik nog steeds met zoveel liefde op terugkijk. Het heeft me uiteindelijk gevormd tot wie ik nu ben en ik ben mijn ouders eeuwig dankbaar voor de fijne jeugd die zij mij hebben gegeven.

Op m'n veertiende ben ik van school gegaan. Ik zat op de mulo, maar gooide er een beetje met de pet naar. Ik snapte niks van algebra, deed er ook geen moeite voor omdat ik wist dat deze

HOOFDSTUK 3 1966

PETER KOELEWIJN GAF EEN KLAP OP TAFEL EN ZEI:

“BONNIE, WIJ GAAN EEN PLAAT OPNEMEN!”

Toen ik met het bericht thuiskwam dat Peter Koelewijn naar het optreden was komen kijken, zorgde dat wel voor behoorlijk wat opwinding. Het alledaagse leven ging natuurlijk gewoon door, maar het was toch net een beetje anders. Het voelde alsof we de loterij hadden gewonnen. Ik zat op een roze wolk. Even dan, want ik moest leren geduldig te zijn en dat is eigenlijk mijn slechtste eigenschap. Ik moest Peter bellen voor een afspraak, vanuit een telefooncel omdat we thuis geen telefoon hadden. Er waren in die tijd volop cellen in Amsterdam, dus dat was geen probleem. Wat het lastig maakte, was dat Peter mij nooit kon terugbellen. Vandaag de dag kan niemand zich dat nog voorstellen met alle techniek en mobieltjes. Peter was natuurlijk vaak weg en moeilijk bereikbaar. Ik heb hem wel tientallen keren geprobeerd te pakken te krijgen. Maar als er iemand opnam, werd mij gezegd dat Peter er niet was en kreeg ik het verzoek om het later nog eens te proberen. En ook nu ging het spreekwoord *de aanhouder wint* op, want uiteindelijk kreeg ik Peter aan de telefoon. Peter wist in eerste instantie niet meer wie ik was. *Lekker dan! Was hij van het dak gevallen of zoiets?* Nadat ik hem uitlegde dat we elkaar in Vlissingen hadden ontmoet en in Amsterdam na ons optreden zelfs hadden gedanst, ging er een belletje rinkelen. Peter vroeg me een week later te bellen om een afspraak te maken. Het duurde vervolgens weer heel lang voordat ik hem te pakken kreeg. Maar de afspraak bij hem op kantoor kwam er! Ik had me natuurlijk heel goed voorbereid. Van mijn moeder mocht ik zelfs de bandrecorder op ons slaapkamertje zetten om

liedjes op te nemen. De liedjes liepen nogal uiteen qua genre. Eén van de nummers die ik op mijn slaapkamertje opnam was een eigen versie van de hit *It Takes Two*. Hier twijfelde ik nog het meeste aan, maar toen Peter uiteindelijk het bandje afliuisterde, spoelde hij uitgerekend dit nummer steeds terug. Ik kreeg een gevoel van schaamte, was ervan overtuigd dat hij het niets vond. Maar na lang wachten zei Peter, terwijl hij voor de zoveelste keer het bandje terugspoelde naar *It Takes Two*, dat hij deze versie te gek vond. Hij vond mijn stem mooi, warm en sexy. Ik was compleet overrompeld, want ik vond mijn stem toentertijd wel aardig en zuiver, maar sexy was nooit in me opgekomen. Peter bleef een beetje op en neer lopen in zijn kantoor en gaf plots een harde klap op zijn bureau. “Bonnie, wij gaan een plaat opnemen!” zei hij.

Ik was zo blij en opgelucht, maar vooral opgewonden. Ik zei Peter gedag en holde naar de tram om me zo snel als mogelijk naar huis te haasten en daar het goede nieuws te vertellen. In alle opwindning stapte ik in de verkeerde tram en kwam ergens bij Artis uit. Via allerlei omwegen heb ik half Amsterdam rondgereisd voordat ik thuis was, maar wel met een *big smile* op mijn gezicht! Eenmaal thuis vertelde ik dat ik een plaat ging opnemen met Peter en was iedereen zo blij voor mij. Ik werd geknuffeld door mijn ouders, broers en zus en vervolgens ging iedereen weer door met de alledaagse dingen. De nuchterheid van mijn familie was eigenlijk ook wel goed. Ik ging in ieder geval niet naast mijn schoenen lopen.

Bij de volgende ontmoeting bij Peter op kantoor liet hij een liedje horen met de titel *Tame Me Tiger*. Ik vond het leuk, maar op dat moment had ik ongetwijfeld elk nummer waar Peter mee kwam geweldig gevonden. Ik kon niet wachten om een plaat op te nemen in een echte studio.

Peter gaf aan dat hij eerst met mijn ouders wilde kennismaken voordat we aan de slag zouden gaan. Hij vroeg mij een gesprek te regelen. Mijn ouders vonden het volgens mij best spannend,

HOOFDSTUK 19 2004

DE VOORSPELLING VAN HET WEEKBLAD KLOPTE: BONNIE ST. CLAIRE GAAT TROUWEN!

In 2004 kreeg ik een bekend weekblad over de vloer. Thuis, op de Korenbloem, waar wij toen woonden. Het ging om een interview en ik had bedongen dat het niet voor de zoveelste keer weer over drank zou gaan. Ze beloofden dat het een gezellig interview zou worden, met Anne-Jan en natuurlijk Bibi erbij. Het interview verliep inderdaad goed en ongedwongen. Opeens vroeg de journaliste of we al aan trouwen dachten. Wij riepen allebei dat we daar niet mee bezig waren. Ze haakte daarop in dat dat toch enig zou zijn. Wij beaamden dat, maar gingen er verder niet op in. Die plannen waren er simpelweg niet. Toen het weekblad verscheen luidde de kop: *Bonnie St. Claire gaat trouwen!* Prompt daarop werden Anne-Jan en ik gebeld door SBS. Zij waren geïnteresseerd om het huwelijk live uit te zenden op televisie. We moesten er een beetje om lachen, wisten niet zo goed wat wij ermee aan moesten. Met de hele toestand en het feit dat we eigenlijk voor de buitenwereld ineens zouden trouwen. Terwijl dat vóór het interview helemaal niet aan de orde was geweest. Wij vroegen aan SBS een bedenktijd van twee weken. Het hield nogal wat in natuurlijk. En wilden we al trouwen, dat was ook de grote vraag natuurlijk. Zo ja, dan wilde ik Imca Marina, die ik vanaf het begin van mijn carrière een beetje als mijn tweede moedertje en vriendin beschouwde, vragen om ons te trouwen. Imca Marina was behalve zangeres ook bijzonder ambtenaar burgerlijke stand en verbond mensen in de echt. Er zou wel een hele tv-ploeg en alle toebehoren op het terrein van Imca neerstrijken voor de registratie van het huwelijk. Er spookte van alles door mijn hoofd. Wilden wij

überhaupt ons huwelijk wel op televisie laten uitzenden? Op een avond kregen Anne-Jan en ik de slappe lach. We schaterden het allebei uit bij het idee dat ons huwelijk op tv kwam, terwijl in die tijd eigenlijk alleen de huwelijken van de koninklijke familie werden uitgezonden. We zagen er toen ook wel de humor van in. En we hadden besloten dat we na twee jaar samen te zijn, de knoop wel durfden door te hakken om te gaan trouwen. Dus namen we het aanbod van SBS aan. De voorspelling van het weekblad klopte: *Bonnie St. Claire gaat trouwen!*

Alles werd in gang gezet. Imca werd benaderd, ze vond het geweldig om ons huwelijk officieel te mogen bezegelen. We lichtten onze families en vrienden in en het trouwcircus begon vanaf dat moment eigenlijk non stop te draaien. Dit keer zou ik geen zwarte bruidsjurk dragen, maar een lichte kleur. Mijn aanstaande schoonmoeder vergezelde mij naar De Witte Markies in Alkmaar, waar de immer actieve en lieve Mary Borsato zich over mij ontfermde. Tot aan de bruiloft toe, waar ze natuurlijk ook als gaste aanwezig was. Mary adviseerde een mooi ivoorkleurig pak, ik vond het prachtig maar had het gevoel dat ik iets miste. Ze rende naar de andere kant van de winkel, pakte een hoed en zette die op mijn hoofd. Ze was nog niet helemaal tevreden... pakte uit een la nog een sluier en toen was het helemaal af, ik was klaar voor de grote dag. Anne-Jan koos voor een mooi bruin kostuum.

Onze trouwlocatie was De Vicarie, Imca's woning in het Groningse Midwolda. Imca vroeg hoeveel mensen er zouden komen, we moesten ernaar gissen, want het was toch een pittige reis voor alle genodigden en het was hartje winter. Wij hadden veel gasten uitgenodigd. Familie van beide kanten, veel mensen uit de stal van Lukassen Producties, Arne Jansen, Menno Muis, Peter Koelewijn, Saskia en Serge, Arie Ribbens, Koos Alberts, mijn goede vriend Tino en nog veel meer mensen. Er waren er ook een paar die niet konden komen door

werkzaamheden. Ik miste mijn vrienden Benny en Hans op deze dag. José Hoebee en Tino waren mijn getuigen en Anne-Jan had zijn vader en zijn tweelingzus Elsbeth als getuigen. Imca had alles perfect geregeld, ze was en is nog steeds een heel creatieve vrouw. Alles was tot in de kleinste details uitgewerkt. Zo had ze bijvoorbeeld het trouwkapelletje heel bijzonder ingericht en had ze ons achter de tafel gezet, waardoor de gasten niet tegen onze rug hoefden aan te kijken. Zo hadden wij ook oogcontact met onze gasten. Ze betrok ook Bibi bij de handtekeningen. Zij moest haar pootje in een stempeldoosje zetten en dat op de trouwakte drukken. Imca had alle camera- en geluidsmensen op de juiste plekken gezet, waardoor de hele crew voor ons en de gasten praktisch onzichtbaar waren. Perfectie en creativiteit ten top. Gerard Joling was gebombardeerd tot presentator, ons huwelijk was één van zijn eerste tv-programma's als presentator. We hadden een heel gezellig feest dat tot in de vroege uurtjes duurde. We gingen naar ons hotel en deze keer trof ik geen rijst op de vloer aan of verplaatsingen van meubels, zoals dat bij mijn eerste huwelijk het geval was geweest. Al met al was het een geslaagde en mooie dag. En wederom brak voor mij een nieuw hoofdstuk in mijn leven aan.

Ik deed diverse opzienbarende tv-programma's, waaronder Hotel Big Brother. In januari 2006 ging ik als één van de in totaal zeven deelnemers het huis in. Na de blamage van Bobo's in the Bush was ik ervan overtuigd dat het niet erger kon, dus ik besloot om mee te doen. Fysiek gezien kon me niets gebeuren. Ik kon het geld in alle eerlijkheid goed gebruiken en ik besloot er vol positiviteit aan te beginnen. Mijn mededeelnemers kende ik stuk voor stuk uit het vak. Het waren Viola Holt, Frank Awick, Gert Timmerman, Monique Sluyter, Kelly van der Veer en Bart Spring in 't Veld. Stuk voor stuk leuke mensen, de sfeer was heel relaxed. Ik vond het bijzonder. Er waren overal regels voor wat wel mocht, maar vooral ook wat niet mocht. Bij binnenkomst

HOOFDSTUK 22 2009

*DE VOLGENDE DAG STOND ER MET EEN VETTE KOP
IN DE KRANT DAT IK NIET MEER WILDE LEVEN...*

In februari 2009 stelde ik Anne-Jan voor om te gaan verhuizen. Hij viel zowat van zijn stoel. Anne-Jan werkte in Amstelveen en het leek mij handiger om iets meer in de buurt van zijn werk te gaan wonen. Hij vond het een goed idee en we gingen meteen op zoek. Onze zoektocht begon in Amstelveen maar daar konden we niks geschikts vinden. Ook in het nabijgelegen Uithoorn wilde het niet lukken. Toen we door Aalsmeer reden besloten we om daar eens te kijken. Bij de eerste makelaar waar we binnenstapten, zagen we meteen een huisje dat ons wel wat leek. Het lag aan het water. We maakten een afspraak voor een bezichtiging en waren er weg van. Het was in de lente van 2009 en het was prachtig weer. Het vooruitzicht om lekker aan het water te wonen, maakte het vertrek uit Hoorn toch iets minder zwaar. Ons nieuwe huisje lag aan de Westeinderplassen, had een heerlijke tuin en was gelegen op een soort eilandje, dichtbij een jachthaventje. We bleken aan dezelfde straat te wonen als Gerard Joling, hij woonde op vierhonderd meter afstand. We waren al vaker bij Gerard thuis geweest, maar dat was vooral 's avonds als Gerard een feestje gaf. We hadden in eerste instantie niet eens door dat we zo dicht bij hem in de buurt woonden. Natuurlijk kwam Gerard die heerlijke zomer regelmatig even binnenlopen. Altijd gezellig! En door het mooie weer was het ook erg druk op het water met bootjes. Kortom: het bruiste in en om ons huis!

In september van dat jaar werd ook de jaarlijkse Pramenrace gehouden. Ik werd gevraagd om in de jury plaats te nemen. Enig om te doen! Ik zat samen met een paar anderen

dorpsgenoten, onder wie de burgemeester van Aalsmeer, in de jury. Vanuit een boot moesten wij de opgetuigde pramen beoordelen. Elke praam had een eigen thema. Het was een drukte van jewelste. De Pramenrace lijkt qua sfeer een beetje op een mix tussen de Amsterdamse Gay Pride en het Brabantse carnaval. Tot grote hilariteit van de jury kwam er een praam voorbij met een stuk of zes als vrouw verklede mannen. Ze droegen roze joggingpakken, blonde pruiken en roze petjes. Ze hadden een barretje met alcoholvrije champagneflessen en draaiden de inmiddels welbekende Toppers-medley met Ron Brandsteder. Hun thema: *Bonnie St. Claire!* Grappig detail was dat ik, zonder dat ik van dit thema wist, die dag zelf ook een roze outfit met roze petje droeg.

Toen alle pramen voorbij de jury waren gevaren, sloten wij als jury de rij. We voeren langs ons eigen huisje en passeerden veel bekenden onder wie Sylvana Borsato en haar moeder Mary Borsato die voor Wino's huis zaten. 's Avonds werden de prijzen uitgereikt, in een grote tent op het Praamplein. De *Bonnie's* vielen ook in de prijzen. Wat een heerlijke, onvergetelijke dag!

Tegen oktober vertrokken de bootjes uit het jachthaventje. De dagen werden korter en donkerder, voorspeld werd dat het een koude winter zou worden. Ik vroeg me toen al soms af waarom wij in godsnaam zo afgelegen woonden, het huis was ook amper warm te krijgen. Het contrast met de warme zomer en veel leven op het water, was enorm groot. Ik besloot mijn rijbewijs weer aan te vragen. Dat kostte mij wel enige moeite gezien mijn drankverleden. Maar toch lukte het me om binnen drie maanden mijn rijbewijs terug te krijgen en ik kocht meteen een leuke auto voor mezelf. In dat jaar werd ik zestig en besloot dat te vieren met familie, vrienden en collega's uit het vak. De vrouw die mij op de eerste dag hartelijk verwelkomde in Aalsmeer was Lientje. Wij raakten bevriend en zij was natuurlijk ook op mijn feest. José Hoebee en ik zongen een paar liedjes